

БРАНИМ СЕ, РУЖОМ

Пробудила сам се у Поезији. Тако звуче детињства: чујеш сваку травку, сјај црнице, што таласа се, као море. Јоргован и нарцис звоне. Звоне недељна звона. Звони тишина. А видиш – непрегледност, равницу.

Саздај нешто, каже ми. Сагради брдашце у равнини. Кућу у песку. И знаћу да те пратим. Каже непрегледност.

Завичај моје песме, кроз ових 258 одабраних, и после пет деценија, испуњава обећање да ће ме наћи. Уписан у сваку песму у цепу меморије. И ону коју још не знам да имам. Зато што је Почетак. И ја, вечити почетник.

Све док пишеш, краја нема. Тренутак те носи, у прозирној шаци. Тело си тог прозира, анатомска форма судбине. Што упија, и одаје и твој глас.

„Једна реч тражи моје срце“, каже песник. А тле памћења речи, и њена сновидност, већ хита да постане друго срце. Друга реч. Да вечита женскост у њој нађе мушку срму. И омчица, кључ. Ту скупу форму заробљености, и ону, још скупљу, која ослобађа.

Јер, пробудиш се, као и сви, међу језицима. Свет говори. Хроника иња.

Шкрипут стопа у снегу, жамор суседа, гости из давнина, путници, књиге, сустанари бића. Самоћа. Тама. Трепере екрани, а ниједан не види гледаоца. И језици умиру, и изнова се рађају. Дан осване у новим расколима хемисфера, једног и другог кућног прага. Умиру мора. Обрушавају се глечери. Падају кише песка. Расту тишине, од једног до другог бића, између две усне. Расту сеобе. Где си, ко си Ти? Заробљен мразом, праском брзих порука, граната, крупних наслова, етикета, побрканих садржаја кутија за речи и кутија за смисао. Само у свом језику одиста свој. То је твој добитак у изгубљеном. Тресет, и злато.

Не постоји метафора за свет. У свему мораш бити. Ловац тренутка, и Жена од песме. Свети дремеж тишине, и корона, над крахом и сјајем година, епоха. Видиш чуда о којима ниси ни сањао – ту, у пољу видљивог. Надреалност визија, памћења, снова, слутњи, фантазије – постаје сасвим видљива, опипљива, фатална, *надреалност збиље*. И реч застајкује и мрви се, док гледаш пренос ужаса уживо.

Још учим се чуду, и љубавном отпору. Браним се, Ружом.

А шта је то што браним – ако не дашак, који јесмо. Та страст листања, у лед, у време. Та мангупска маргиналија уз оградице, терасе. Тај инат цветања уз дивљи путељак, уз контејнер, уз отворен видик периферије. Та господствена лепота, лаки парфем ефемерија, и неизговорива суштина – хлеб доброте. Латица на којој отиснути смо низ време. Тај застанак, и осврт. Привидна даљина Другог, што настањује те, до одсудне тачке света у теби. До сржи и корена речи. Тај трн. Та ружа. Та душа трна.

Београд, 1. јуни 2016.

Тања Крагујевић